

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **D. I.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2012, č.j. OAM-246/ZA-ZA06-P10-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“) a domáhá se jeho zrušení pro jeho nezákonnost a vady řízení. Namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Domnívá se, že žalovaný postupoval v řízení v rozporu s ustanovením § 2

odst. 1, § 3, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a v rozporu s ustanovením § 14 § 14a a § 14b zákona o azylu. Důvody jí podané žádosti spočívají především v jejích obavách z návratu do země původu kvůli složité osobní situaci, kdy vlast opustila v roce 2004, v ČR neúspěšně žádala o azyl spolu s dcerou (nar. 12.5. 1995). Pro nemožnost upravit si zde pobyt pobývala na území ČR neoprávněně a následně dne 31.8. 2011 podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním důvodem její opakované žádosti jsou její obavy ve vztahu k dceři, která je na území ČR již osmý rok, mluví česky a rodný jazyk neumí. V případě návratu by dcera utrpěla psychický šok. Žalobkyně se rovněž obává obtěžování ze strany bývalého manžela a otce dcery, který je schizofrenik. Žalobkyně rovněž nemá v zemi původu žádné zázemí, ztratila tam veškeré osobní a pracovní vztahy, svůj dům prodala. Nesouhlasí se závěry správního orgánu, zejména pak s hodnocením jejího vztahu k nezl. dceři a matce, když (přestože s dcerou nežije, převážně se o ni starala její matka, s níž se na péči o nezletilou dohodla) se snaží starat o dceru a přispívat jí na živobytí. Dlouhodobě se nachází v obtížné ekonomické situaci, ale vždy se snažila pracovat a dceru zajistit. Není tak pravdou, že by se o dceru nezajímala nebo se o ni nechtěla starat. Dovozuje, že když byla udělena doplňková ochrana její nezl. dceři a matce, měla být udělena také jí. Ze skutečnosti, že jí žalovaný azyl ani doplňkovou ochranu neudělil je dle jejího názoru evidentní, že řízení o její žádosti bylo vedeno zaujatě, že správní orgán žalobkyni viní ze vzniklé situace a z tohoto důvodu jí de facto neudělením azylu či doplňkové ochrany trestá. Rozhodnutí žalovaného proto považuje za zcela nepřiměřené, vystavuje ji tlaku opustit ČR, zanechat zde svou matku a dceru. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného o účelovosti jí podané žádosti (legalizace pobytu) a polemizuje tak s učiněným odkazem žalovaného na rozsudek NSS ze dne 18.11. 2004, č.j. 7 Azs 117/2004, který na její případ nedopadá. Dovolává se humanitárních okolností udělení některé z forem mezinárodní ochrany pro neexistenci možnosti upravit si pobyt podle zákona o pobytu cizinců (z důvodu vydaného rozhodnutí o vyhoštění). Dále se dovolává porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na respektování soukromého a rodinného života. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že se jedná o již druhou žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu. Zopakoval průběh správního řízení včetně řízení o první žádosti žalobkyně. Upozornil na skutečnost, že o nezletilou dceru žalobkyně (D. I., nar. X) se převážně starala matka žalobkyně (K. L., nar. X), a to již v Kyrgyzstánu (žalobkyně odjížděla za prací do ČR) a poté i na území ČR. Proto také byla nezl. dcera žalobkyně usnesením Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 21. 11. 2011, č.j. 0Nc 422/2011-15 svěřena do opatrovnictví matce žalobkyně. Oběma pak byla rozhodnutím žalovaného ze dne 11.7. 2012 udělena doplňková ochrana.

Žalovaný uvedl, že žalobkyně na své rodinné vazby poukazuje zcela účelově za situace, kdy jí byl uložen trest správního vyhoštění. Do uvedené situace se dostala na základě vlastního nezákonného jednání, přičemž stejně tak jako mohla opakovaně řešit náležitosti k pobytu na území ČR v letech 1999, 2000, 2001, mohla a měla tak učinit poté, co poprvé neúspěšně požádala o mezinárodní ochranu. V důsledku svého nelegálního pobytu pak přivodila do stejné situace i svoji dceru a potažmo matku. Žalovaný zdůraznil, že je to právě matka, která na území ČR dlouhodobě a řádně pečuje o dceru žalobkyně (odkázal na správní spis nezletilé a usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou). Proto za situace, kdy žalobkyně je se svojí dcerou pouze v ojedinělém kontaktu, na území ČR nejednala a nejedná v jejím zájmu, nelze právě rodinné vazby a zájmy nezletilé kvalifikovat jako relevantní důvod pro udělení jakéhokoliv druhu mezinárodní ochrany, jak se toho domáhá žalobkyně. Žalobní námitky tak považuje za neopodstatněné, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez jednání za souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobkyně nevyjádřila ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.8. 2011 a při pohovoru provedeném dne 7.9. 2011 uvedla, že má ruskou národnost, je pravoslavného vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Vlast naposledy opustila v roce 2004 spolu s dcerou a matkou, protože je obtěžoval její bývalý manžel, který je dlouhodobě hospitalizován v psychiatrické léčebně kvůli schizofrenii. Nemohla ve vlasti najít žádnou práci a dostala se do ekonomických potíží. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se nemá kam vrátit. V roce 2007, po neúspěšném řízení o mezinárodní ochraně, zůstaly na území ČR bez dokladů. Vrátit se nemůže kvůli dceři, které je 16 let, neumí rodný jazyk a utrpěla by psychický šok. Nemá se ani kam vrátit, svůj dům v Kyrgyzstánu prodala. Opakovanou žádost podala proto, že se nechce vrátit do své vlasti, kde byly ona i její dcera ohrožovány bývalým manželem, který trpí schizofrenií. Její dcera již 8 let chodí do české školy, neumí rodný jazyk a návrat do země původ by jí způsobil psychický šok. Žalobkyně poukázala na současnou složitou situaci v Kyrgyzstánu, kde není práce, lidé odtamtud utíkají, nikoho a nic tam nemá. Ke svému rodinnému životu pak objasnila, že od roku 2006 bydlí odděleně od dcery a matky, neboť by neměla finanční prostředky na úhradu nájmu za byt pro všechny tři. O dceru se stará její matka, bydlí v obci Drahelčice – Rudná u Prahy, kde dcera navštěvuje školu. Uvedla, že na dceru finančně přispívala z příležitostných brigád asi 2000 Kč měsíčně. Po uložení správního vyhoštění již matce žádné peníze na dceru nedala. Žalovaný vyzval žalobkyni, aby se vyjádřila k tvrzení své matky, která uvedla, že ji na dceru po dobu svého pobytu v ČR přispěla celkem okolo 10 tisíc Kč. Žalobkyně se

ohradila, že pokud měla práci, na dceru platila, když práci neměla, přispívala méně. Dceru naposledy viděla v červnu 2011.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně podala dne 22.11. 2004 jménem svým a své tehdy nezl. dcery (D. I.) svoji první žádost o mezinárodní ochranu (v zemi původu neměla žádné potíže, do ČR přijížděla opakovaně za prací od roku 1999, žádost o azyl podala poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění). Rozhodnutím žalovaného ze dne 28.12. 2004 jim nebyl udělen azyl, Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30.11. 2005 žalobu žalobkyně zamítl, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7.9. 2006 řízení zastavil z důvodu neznámého pobytu žalobkyně.

Pokud jde o nezl. dceru žalobkyně, ta byla usnesením Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 21. 11. 2011, č.j. 0Nc 422/2011-15 svěřena do opatrovnictví matce žalobkyně (K. L.). Dceři žalobkyně byla rozhodnutími žalovaného ze dne 11.7. 2012 udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a matce žalobkyně byla téhož dne udělena doplňková ochrana podle § 14b zákona o azylu.

Žalovaný k případu žalobkyně shromáždil následující informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu: Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2011 ze dne 24.5. 2011, Informaci MZV ČR č.j. 98026/2012-LPTP ze dne 6. 6. 2012, aktuální informace o situaci v Kyrgyzstánu obsažené v databázi ČTK, správní spis žalobkyně z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, podstatné části spisu z řízení o správním vyhoštění, podstatné části správního spisu ve věci nezl. dcery žalobkyně. Uvedené informace jsou součástí správního spisu. Žalobkyně se po seznámení s podklady ohradila proti tomu, že řádně nepečuje o svou dceru.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem

pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení, když výčet uvedených důvodů je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně ani žádné azylově relevantní potíže v zemi svého původu neuváděla. Od roku 1999 odjížděla z Kyrgyzstánu do ČR za prací a opakovaně se do vlasti bez potíží vracela. Naposledy vlast opustila v roce 2004 a svou první žádost o mezinárodní ochranu v ČR podala až poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění. Po skončení prvního azylového řízení se do vlasti nevrátila a na území ČR pobývala dalších pět let (od 17.2. 2007 do 18.7. 2011) neoprávněně, za což jí bylo dne 19.7. 2011 opět uloženo správní vyhoštění na tři roky. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na podkladě správního spisu dcery žalobkyně včetně podstatných částí opatrovnického soudního spisu popsal, že o dceru žalobkyně se převážně starala její babička (matka žalobkyně), a to již v zemi původu v době, kdy žalobkyně odjížděla za prací. Stejně tak tomu bylo i na území ČR, proto také byla tehdy nezl. dcera Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou svěřena do opatrovnictví své babičky. Žalobkyně toto zjištění žalovaného zpochybňovala při svém pohovoru dne 7.9. 2011, při seznámení s podklady rozhodnutí dne 26.6. 2011 a rovněž v žalobě. Soud s odkazem na obsah správního spisu, který mimo jiné obsahuje i výpověď dcery žalobkyně ze dne 15.8. 2011 za účasti psychologky Mgr. M. L. k péči své matky a babičky o její osobu konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí k faktické péči o dceru žalobkyně, kterou dlouhodobě zajišťuje její babička, odpovídá zjištěním, které učinil správní orgán. Soud po vyhodnocení situace žalobkyně a posouzení jí prezentovaných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve světle relevantních ustanovení zákona o azylu nemohl dospět k jiným závěrům než těm, které učinil žalovaný. Soud si proto dovoluje odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kdy správním orgánem zjištěné, přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro takový postup shledal krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ Soud uzavírá, že

žádost žalobkyně byla podána zcela účelově z důvodu legalizace pobytu na území ČR a nezbyvá mu než zopakovat, že k takovému účelu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů měla a mohla žalobkyně využít. S odkazem k výše uvedenému je zcela zřejmé, že žalobkyni bylo celkem dvakrát uloženo správní vyhoštění. Ani jedno z nich nerespektovala, území ČR neopustila a o mezinárodní ochranu požádala vždy, když jí hrozilo vycestování zpět do vlasti. Ve světle učiněných zjištění soud nepřisvědčil žalobní námitce o pochybení žalovaného ve správním řízení. Se závěry a odůvodněním žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se proto soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žalovaný se podrobně zabýval i rodinnou situací žalobkyně, jíž se dovolává, se zjištěním, že faktickou péčí o dceru žalobkyně vykonává matka žalobkyně, zkoumal současnou situaci v Kyrgyzstánu a pokud v případě žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobkyni je řádně odůvodněno a je v souladu se zákonem. Žalovaný měl dostatek podkladů a informací, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalobkyně pro případ návratu vyslovila obavu z toho, že její dcera, která je již integrovaná v ČR, by utrpěla psychický šok, vyslovila obavy z jednání svého bývalého manžela schizofrenika, obavy ze ztráty zázemí v zemi původu. Vyslovila i obecnou obavu ze současné bezpečnostní a politické situace v zemi původu a dovolává se porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. práva na respektování soukromého a rodinného života. Všechny tyto skutečnosti žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zohlednil. Připustil, že v dubnu roku 2010 zasáhla

Kyrgyzstán vlna nepokojů, která vedla ke svržení prezidenta Bakijeva s tím, že v současné době se již situace stabilizovala, na území Kyrgyzstánu nyní nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. K namítanému porušení práva na soukromý a rodinný život soud uvádí, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně žije již poměrně dlouhou dobu od své dcery a matky odděleně a rodinný život s ní prakticky ani právně nevede. Dovolávání se práva na rodinný život, který žalobkyně zcela dobrovolně nerealizuje, se tak soudu jeví jako účelové. Soud dále poukazuje na skutečnost, že dcera žalobkyně, které byla udělena doplňková ochrana v ČR na dobu 36 měsíců, se prozatím nemusí do země původu vracet, žalobkyni vyslovená obava z toho, že návrat do vlasti by jí způsobil šok, je tak irelevantní a účelová. Na tomto místě si soud dovoluje analogicky odkázat na závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že *„vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.).* Žalovaný na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí podrobně popsal a odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit doplňkovou ochranu, s jeho závěry se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně neuvedla v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnily. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. dubna 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně